

Straffen under særdeles formildende Omstændigheder kan nedsættes til den laveste Grad af Forbedringshuusarbejde, eller endog, naar det ægtefællelige Samliv i længere Tid har været hævet ifølge Separationsbevilling, saavel som naar den Paagjældende havde Anledning til at antage, at den anden Ægtefælle var afgaaet ved Døden, til Fængsel paa Vand og Brød, dog ikke under 4 Gange 5 Dage". I Reglen bør der vist ikke anvendes en ringere Straf for en saadan Handling, end Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, saaledes som foreslaaet, men at gjøre det umuligt, at en ringere Straf bliver anvendt, troer jeg ikke er rigtigt. Jeg vil anføre et Exempel. En Sømand er tagen bort fra sin Kone og efter nogen Tids Forløb erholder Konen, Kundskab om, at Skibet er forløst; Manden bliver nu borte f. Ex. i 10 Aar; har en saadan Kone da ikke en overordentlig stor Sandsynlighed, som næsten grændser til Visshed, for at Manden er druknet? Har hun nu i Mellemtiden gaaet hen og giftet sig, og Manden da kommer tilbage efter en saa lang Aarræfles Forløb, saa synes jeg, det er haardt, at Konen under saadanne Omstændigheder skal idømmes en saa ærefrænkende Straf, som Vand og Brød er. Det vilde være haardt, synes jeg, om Domstolene ikke i et saadant Tilfælde kunne gjøre en Undtagelse fra Reglen. § 178 siger: „Udlægger et Fruentimmer falskelig Nogen som Barnefader, bliver hun at straffe med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder“, og med hende sættes i Klasse den, der falskelig udgiver sig for Barnefader, idet der nemlig staaer, at den samme Straf er anvendelig paa ham. Jeg finder, at der er en ikke liden Forffjel paa Strafværddigheden af disse to Forseelser, jeg finder det at være en ikke ringe strafbar Handling, at et Fruentimmer falskeligen udlægger En som Barnefader, og jeg finder det saa meget mere strafværddigt, som en saadan Bestyldning fra Fruentimmerets Side naturligvis kaster en Skamplet paa Bekommendes Ære. Men dertil kommer, at den Mistante, som en saadan Bestyldning i Reglen kaster paa En, kan det blive ganske umuligt at rense sig for, og det forekommer mig derfor, at Straffebestemmelsen i dette Punkt

er temmelig mild. I § 227, der omhandler de Tyverier, der betragtes som grove, henregnes i Stykket Nr. 4: „Har Nogen ved Bold eller med Diriker, falske eller tilfattede Nøgler, skaffet sig Indgang i Huus“, og længere nede staaer der: „Har Tyven paa en af de her anførte Maader ved Natte Tid skaffet sig Indgang i et beboet Sted eller beboede Leiligheder i samme, eller har han indsnegtet sig sammesteds for at kunne udøve Tyveri til hiin Tid, saa bliver der hertil at tage Hensyn ved Straffens Udmaaling som en skærpende Omstændighed.“ Det finder jeg fuldkommen i sin Orden, men naar det under Nr. 5 udtales, at dersom Tyven har været beredt paa til sit Forsvar at gjøre Brug af Vaaben eller andet slikt farligt Redskab, saa fandt jeg det fuldkommen saa godt i sin Orden, at de skærpende Omstændigheder ogsaa der vare tilfælde ved Straffens Udmaaling, thi det er jo en Hensigt, som Tyven har næret, isald han kommer i Snibe, da mulig at gjøre Brug af sine Vaaben enten til Lemlæstelse eller, sandsynligvis til Drab. Det er Noget, som det forekommer mig maa tages i Betragtning og maa hensøres til de Tilfælde, hvor Straffen falder ind under de skærpende Bestemmelser. Det er blot disse Punkter, som jeg vilde fremhæve, og jeg skal henstille, hvorvidt der bør stilles Endringsforslag i de af mig antydede Retninger.

Suel: Det Punkt, hvorom jeg skal tildele mig at gjøre nogle Udtalelser, er det 2det Capitel, der handler om de forskellige Arter af Straffe. Det er D^Hrv. bekjendt, at det er de samme Straffe, som vi hidtil have kjendt her i Landet, nemlig Livsstraf, Strafarbejde, Fængsel, hvortil endnu kommer Rottingsslag og for Børn Riis; det er navnlig disse to sidste Straffe, som jeg skal tillade mig kortelig at udtale mig om. Det vil være D^Hrv. bekjendt, at der er flere Lande i Europa, hvor man allerede har aflasset denne Revselsesmaade for Børn og unge Menneſter, og at en speciel Anledning har bragt denne Sag paa Dmtale her i Landet. Det blev paa mange Steder ogsaa i Udlandet anseet for et overordentligt stort Barbari, at et Barn var blevet straffet med Riis for en almindelig Forseelse. Efter